

престанно отъ Ментора на Телѣмаха, и отъ Телѣмаха на Ментора. Нѣкога ѝ са пощѣваше да повтори Гелѣмахъ този дълъгъ разказъ на своитѣ приключенія; поелъ тутакси сама са засичаше. Найподиръ тя са юдигнѣ сепиждо и заведе Телѣмаха самъ въ единъ лѣсъ отъ миртове дѣто тя употрѣби сичко за да са научи отъ него да ли Менторъ не е нѣкое божество срыто подъ чловѣческый образъ. Телѣмахъ не можеше да ѝ каже нищо за туй, защото Минерва, ако и да го придружаваше подъ образа на Ментора, никакъ не му са откры, поради голѣмата му еще младость. Тя не са доврѣваше еще доста на неговата тайность щото да му повѣри своитѣ намѣренія. Отъ друга страна тя искаше да го испита чрезъ сичкитѣ голѣмы опасности; и ако бы той знаялъ че тя е была съ него, една таквазиподмога много бы го поддържала, и тогасъ той лесю бы презиралъ найстрашнитѣ приключенія. Той считаше слѣдователно Минерва за Ментора; и сичкитѣ хитрини на Калипса, за да открые туй което желаше да знае, останѣхъ празны.

Между туй нимфитѣ, събраны около Ментора намѣрвахъ удоволствіе да го распитвать. Една го пыташе за обстоятелствата на пжтуванъето му въ Етопія; друга го пыташе какво е видѣлъ въ Дамаскъ; третя, ако е познавалъ Одисея преди обсадата на Троя Той отговаряше на сичкитѣ кротко, и думитѣ му, ако и просты, бѣхъ пълны съ сладость.

Калипса не ги остави много време въ този разговоръ; тя са върнѣ: и, когато нимфитѣ са залувиж да берѣтъ цвѣтъя и да пѣиждѣ за да развеселиждѣ Телѣмаха, тя отведе на страна Ментора за да го направи да говори. Приятната пара на съня не тече поусладичелно въ уморенитѣ очи, и въ ослабнѣлитѣ членове на единъ утруденъ чловѣкъ, колкото лѣстивитѣ думы на Калипса са намичахъ въ сърцето на Ментора за да го омаждѣ; но тя сѣкогы осѣщаше въ него нѣщо което осуетяваше сичкитѣ ѝ старанія, и което са подиграваше съ нейнитѣ прелести. Подобенъ на една страшна урва която крые върха си въ облацитѣ, и която са приѣмива на яростта на вѣтроветѣ, Менторъ, твърдъ въ своитѣ мѣдры преднамѣренія оставаше са на Калипса да го